

Chủ-nhiệm kiêm

chủ-bút :

Mục-sư : **ÔNG-VĂN-HUYỀN**

LÊ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng

Nửa năm — 27 đồng

Mỗi số — 5 đồng

HAI THỨ LƯỚI VÀ LƯỚI THỨ HAI

« Bỡi cái lưới chúng ta khen-ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bỡi nó chúng ta rửa-sả loài người, là loài tạo theo hình-ảnh Đức Chúa Trời. Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen-ngợi và rửa-sả! Hỡi anh em, không nên như vậy »

(Gia-cơ 3: 9, 10)

« Bấy giờ một Sê-ra-phin bay đến tôi, tay cầm than lửa đỏ mà đã dùng kiếm gắp nơi bàn thờ, để trên miệng ta, mà nói rằng: Này cõi này đã chạm đến môi ngươi; lỗ ngươi được bở rồi, tội ngươi được tha rồi »

(Êsai 6: 6, 7)

« Các môn-đồ thấy lưới ròi-rạc từng cái một, như lưới bằng lửa hiện ra, đậu trên mỗi người trong bọn mình. Hết thấy đều được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, khởi sự nói các thứ tiếng khác, theo như Đức Thánh-Linh cho mình nói »

(Sứ-đồ 2: 3, 4)

KHÔNG-PHU-TỬ có dạy: « Một lời nói có thể đầy nước, một lời nói có thể mất nước ». Phao-lô rằng: Vậy nếu *miệng ngươi xưng Đức Chúa Jêsus ra, và lòng ngươi tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại thì ngươi sẽ được cứu; vì tin hời trong lòng mà được sự công-bình, còn hời miệng làm chứng mà được sự cứu-rỗi* » (Rô-ma 10: 9, 10). Ấy vậy, lời nói quan-hệ là dường nào! Mà lời nói ra từ cái lưới, thì cái lưới lại càng quan-hệ biết bao! Đồng nhận lẽ quan-hệ to-lớn đó, nên Pháo có câu phương-ngôn: « Phải đánh lưới bảy lần trước khi nói ». Phao-lô còn trình-trọng dạy rằng: « Lời nói anh em phải có ân-hậu theo luôn, và nêm thêm muối, hầu cho anh em biết nên đối-đáp mỗi người là thế nào » (Côl. 4: 6). Thánh Gia-cơ dạy: « Hãy xem những chiếc tàu: đầu cho lớn mấy mặc lòng, và bị gió mạnh

đưa đi thây kệ, một bánh lái rất nhỏ cũng đủ cạy-bát nó, tùy theo ý người cầm lái. Cũng vậy, cái lưới là một quan-thê nhỏ, mà khoe được những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một chút lửa có thể đốt cháy lên! Cái lưới cũng như lửa; ấy là nơi dò-hội của tội-ác ở giữa các quan-thê chúng ta, làm ô-uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa-ngục đốt cháy » (Gia-cơ 3: 4, 6). Đã vậy, thì ta không nên có hai thứ lưới, song phải có lưới thứ hai.

HAI THỨ LƯỚI

Rắn độc đáng sợ, thú dữ đáng sợ, cá sấu đáng sợ, đạn đại-bác đáng sợ, bom nguyên-tử đáng sợ; song HAI THỨ LƯỚI càng đáng sợ muốn phần hơn! Cái lưới con rắn xưa trước khi nói được với Ê-va rằng: « A! hai người chắc phải chết », thì lại nói:

đáng phải nói thật với Sa-mu-ên rằng, vì dân-sự đã tha những con tốt như tằm về chiến và bỏ *đặng đem về cho tôi*, thì lại nói dối rằng: « ... *đặng dâng nó làm của-lễ cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông* ».

Lười nạng Đa-li-la tăng lên giọng trách yêu Sam-sôn rằng: « Làm sao chàng nói được rằng: tôi yêu nàng! bởi vì lòng chàng chẳng thành cùng tôi? Chàng đã gạt tôi ba lần,... » Rồi cũng lười đó nàng Đa-li-la đi nói với các quan-trưởng Phi-li-tin rằng: « Lần này hãy lên, vì hắn đã tỏ hết sự lòng cho tôi ». Thế là Đa-li-la đã dùng HAI THỨ LUỖI mà giết Sam-sôn cách vô-cùng thâm-khổ!

Lười của đa-số đại-chúng Giu-đa xưa, trước đã tăng lớn tiếng hoan-hô Đức Chúa Jê-sus rằng: « Hô-sa-na con vua Đa-vít! Đáng ngợi-khen cho Đáng nhơn-danh Chúa mà đến! Hô-sa-na ở trên trời rất cao! » Rồi cũng trên những lười ấy, không bao lâu về sau lại hô-ngịch với Ngài mà rằng: « Hãy đóng đinh hắn trên thập-tự-giá! hãy đóng đinh hắn trên thập-tự-giá! » Ô! còn gì đáng ghê đáng sợ bằng HAI THỨ LUỖI!

Vợ chồng A-na-nia và Sa-phi-ra đồng mưu nói với nhau giấu lại một phần số tiền bán ruộng, rồi đem số kia đến nói với Phi-e-rô rằng: « Phải, ngần ấy đó ». HAI THỨ LUỖI của đời vợ chồng này đã giết chết đời sống của hai người cách đáng ghê-rợn!

Các bạn ơi! các bạn chắc hẳn đồng ý với tôi trăm phần trăm rằng lười người đời tội-ác này thấy đều như cái lười câu rất sắc được bao-bọc một thứ mồi có chất béo mùi thơm! Như Đa-vít than rằng: « Linh-hồn tôi ở giữa các sự-tử, tôi nằm ở giữa những kẻ thời lửa ra, tức là các con loài người có răng giống như giáo và tên, và lười chúng nó khác nào gươm nhọn bén. Chúng nó đã mài lười mình như thanh gươm, nhắm mũi tên mình tức là lời cay-đắng,

ven: thình-linh chúng nó bắn đại trên người, chẳng sợ gì » (Thi 57: 4; 64: 3, 4). Song xin các bạn cùng tôi ngưng ở đây mà rờ lòng tự hỏi: TA CÓ HAI THỨ LUỖI KHÔNG? Nếu chúng ta nói-năng có tánh-cách như bọn bợ-đỡ, nịnh-hót, dua-dẽm, dâm bị thọc, thọc bị gao, dòn sóc hai đầu (Thi 5: 9; 12: 3; 50: 19; 52: 4; 73: 8, 9; 120: 2-4), thì ta đã vào sỏ với bọn HAI THỨ LUỖI rồi đó các bạn ạ! « Bởi cái lười chúng ta khen-ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rửa-sả loài người, là loài tạo theo hình-ảnh Đức Chúa Trời. Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen-ngợi và rửa-sả! Hỡi anh em, không nên như vậy » (Gia-cơ 3: 9, 10). Vậy phải có:

LƯỜI THỨ HAI

LUỖI THỨ HAI là lười đã được lửa Thánh-Linh dụng đến rồi; nó như môi của tiên-tri Ê-sai, sau khi được than lửa đỏ từ bàn-thờ dụng đến đó vậy.

LUỖI THỨ HAI không còn gạt cha mà rằng: Tôi là Ê-sau, con trưởng-nam của cha; con đã làm theo lời cha dặn-biểu; xin cha dạy ngồi ăn lấy thịt sấn của con, *đặng linh-hồn cha chúc phước cho con*. Song nó thú tội với Đức Chúa Trời rằng: « Tên tôi là Gia-cốp », hăm có ý thú nhận tội-lỗi mình với Chúa rằng, Gia-cốp này là đứa đã phỉnh anh và gạt cha đây, nay xin thú tội với Chúa. Do LUỖI THỨ HAI này mà Gia-cốp được phước về sau, trở nên liệt-tổ của dân Y-sơ-ra-ên, mà Đức Chúa Trời không thẹn luôn xưng Ngài là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác và Đức Chúa Trời của Gia-cốp.

LUỖI THỨ HAI không còn rung lên những tiếng xin của bố-thí trước Cửa Đẹp đền-thờ nữa, song chỉ rung lên những tiếng ngợi-khen ơn Chúa ở trong đền-thờ. LUỖI THỨ HAI không gieo - rắc những lời nói như

theo cảm - tình mà khuyên - can ai như Phi-e-rơ đã khuyên-can Chúa khi nghe Chúa nói Ngài sắp chịu khổ-hại; không chối Chúa. Song nói ra những lời khiến hằng nghìn hằng vạn người hối-cải về với Chúa; và quả-quyết rằng: «Chinh các ông hãy suy-xét, trước mặt Đức Chúa Trời có nên vâng-lời các ông hơn là vâng-lời Đức Chúa Trời chăng?» LUỖI THỨ HAI không còn buông những lời hăm-đe bắt-bớ Hội-Thánh; trái lại quả-quyết rằng: «Tôi chẳng hề dám chống-cự với sự hiện-thấy trên trời,» và rằng: «Nhưng khi Đức Chúa Trời là Đấng đã để riêng tôi ra từ lúc còn trong lòng mẹ, và lấy ân-diên gọi tôi, vui lòng bày-tỏ Con của Ngài ra trong tôi, hầu cho tôi rao-truyền Con đó ra trong người ngoại-đạo, thì lập-tức tôi chẳng bàn với thịt và máu». Lại, «Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quý, miễn chạy cho xong việc đua tôi và chức-vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa Jê-sus, mà để làm chứng về Tin-Lành của ơn Đức Chúa Trời».

LUỖI THỨ HAI tuy có lúc cũng phải làm cho người ta buồn-bã ít nhiều, song không hề giết chết ai bằng những cái u-sầu, mà chỉ đưa người ta đến sự ăn-năn tội-lỗi để được sự cứu-rỗi linh-hồn (II Cô 7: 8-11). *Lưỡi thứ hai* tuy không bao giờ buông lời ngạo-mạn với hàng tôn-trưởng, song cũng có lúc phải nói cách khảng-khải với họ như tiên-tri Na-than xưa đã nói với Đa-vit rằng: «Vua là người đó!» (II Sa 12: 7).

LUỖI THỨ HAI không bao giờ cười cười nói nói ngọt-ngào, mà trong chất chứa gươm dao giết người; trái lại mỗi khi nó rung lên đều tác-thành cho người ta cả. Như lưỡi của Phao-lô một lượt rung lên đã cứu viên Đê-lao thoát nạn tự-sát, và còn đưa cả gia-quyển viên Đê-ây đến sự cứu-rỗi linh-hồn cách vui-vẻ nữa (Công 16: 28). Lại một lượt rung lên nữa đã an-ủi và cứu sống được 276 người trên biển cả

(Công 27: 55-58).

Các bạn ạ! Hội-thánh của Chúa giữa chúng ta và đến cả nhơn-loại nữa đều gấp cần có LUỖI THỨ HAI là thứ lưỡi do lễ Ngũ-Tuần tạo-thành. Vậy các bạn nghĩ thế nào về lưỡi mình trong dịp kỷ-niệm lễ Ngũ-Tuần này?

Đành rằng tốt nhất là cái lưỡi, mà xấu nhất cũng là cái lưỡi. Song ta nên xác-nhận xấu nhất, nguy nhất và khốn-nạn nhất chỉ là cái lưỡi gọi là HAI THỨ LUỖI, là thứ lưỡi «hai phải», thứ lưỡi «nhiều đường lắt-léo» đó thôi; chớ còn tốt nhất thì chỉ là cái LUỖI THỨ HAI, là cái lưỡi đối-dáp cùng nhau trong Đức Thánh-Linh (Êph. 5: 18, 19). Các bạn có lưỡi nào: HAI THỨ LUỖI hay là LUỖI THỨ HAI?

THÁNG NĂM DƯƠNG-LỊCH 422 NĂM VỀ TRƯỚC

ĐẾN ngày 19 tháng 5 dương-lịch này là đúng 422 năm kể từ ngày cái danh-từ «NGƯỜI PHẢN-KHÁNG» được xưng-hô lần thứ nhất để gọi những tin-hữu của đạo cải-chánh.

Vào năm 1529, tại Spire là một châu-thành nhỏ của nước Đức, hoàng-đế Charles-Quint có ra lệnh cho một quốc-hội nhóm lại do công-tước Ferdinand chủ-tọa để ép-buộc lập lại sự thờ-phượng theo giáo-hội Rô-ma.

Lúc ấy có 5 vua chư-hầu và 14 thành-thị tự-do thuộc trong đế-quốc phản-đối:

«Chúng ta không thể chấp-thuận một sự biểu-quyết trái với Đức Chúa Trời, với Lời thánh của Ngài, với sự cứu-rỗi linh-hồn nhơn-loại, với lương-tâm tốt-lành».

Họ đệ lên hoàng-đế một bức chiếu-thơ «phản-kháng» rất nghiêm và dài. Do đó, người ta cứ quen gọi những người theo đạo Cải-chánh là người «Phản-kháng» (Protestant) cho đến ngày hôm nay. — Theo báo *Notre Espérance*, số 337-338.